

בו הופיע רוג'ר. חיכיתי לו בפתח האמנים. רק יצא. שאלתי אותו: "זה נכון שאומרים עליך והמפלצת הזקנה הזאת?" מיסכן, היה מבולבל לגמרי. "אני לא יודע למה שאת מהכנות", גימגם.

"אני אראה לך למה שאני מתכוונת!" התי-פרצתי בכעס. הנחתתי את אגרופי על עיני. הייתי מטורפת מרוב כעס.

חזרתי הביתה ובכייתי. אלי! איך זה ש- כל האנשים מסדרים את חייהם בשלחה, ו- אני — תמיד בצרות, תמיד אומללה מדוע זה קורה תמיד לי? אולי מפני שכל הבחור-רות הטובות מתחתנות, והרעות מתעסקות עם מאה ואחד גברים. אמרתי לעצמי: אחיה האשה האהרת, אולי זה שמח יותר, בלי צרות, אבל לא יכולתי.

★ ★ ★

בני הוטם במטוס אחר

רא לא היה בעלי הראשון. בראשון כואב לי אפילו להזכר. הוא היה טייס של מפעין הולנדי. אביו היה ראש העיר ליוון, בהולנדי. שנה וחצי אחרי שהתחתנו בלונדון, באה ההודעה שבעלי נעדר בפעולה. כננו שון היה אז בן עשרה חודשים. הוא כל מה שנשאר לי מאותה תקופה. הוא והזכרונות הנוגים והחן טיין שבשמי הנוכחי: גילדה דורן לוסיל פיצג'ראלד ו- דארד ווארסטיין מור סולל.

גידלתי את בני לבדי, בעזרת הורי. בבית הורי לא היה חסר לו כלום. אבל כשנשאתי לעמי, חשתי כי מקומי לידו. גם אמי אמרה לי: "הביאי אותו." בעלי שילם עבורו את הכרטיס ואמר: "הוא יהיה בני לכל דבר, לא יחסר לו מאומה. לא תצטרכי לדאוג לה."

שמו של שון היה ברשימת הנוסעים של מטוס אלעז שהיפל מעל בולגריה. אבל ברגע האחרון טלגרפתי לאמי: "אל תשלחי אותו באלעז, שלחי אותו בק.ג.מ, כי אביו היה הולנדי."

כל מכרי התרגונו. קרוב של בעלי, העובד בבנק, אפילו אמר לי: מה רע באלעז? אין שום רע באלעז, אבל החלפת הכרטיס הצילה את חיי שון.

בישראל היה שון עד לחיי האומללים. פשוט לא יכולתי למצוא שפה משותפת עם בעלי. אני באה לביקור של ששה שבועות. היא הודעוזה ממצבי ונשארה אתי ששה חודשים. היא לחצה עלי לשוב לברי-טניה. הציעה אפילו לשלם את הכרטיסים עבורי ועבור שון. אבל אמרתי לה שאיני יכולה. זהו ביתי, ואיני יכולה לעזוב את הארץ ואת בני הקטן.

התעקשתי להמשיך בחיי. כי כך לימדו אותי לעשות, בבית הורי, מילדות.

★ ★ ★

צ'אפלין ובווין ביקרו אצלני

יתה זן ילדות מאושרת. אני היה אחד מהפעילים הראשונים של מפלגת ה-לייבור הבריטית. ארנסט בחין היה אורח קבוע בביתנו. צ'ארלי צ'אפלין היה ידידו של אבי.

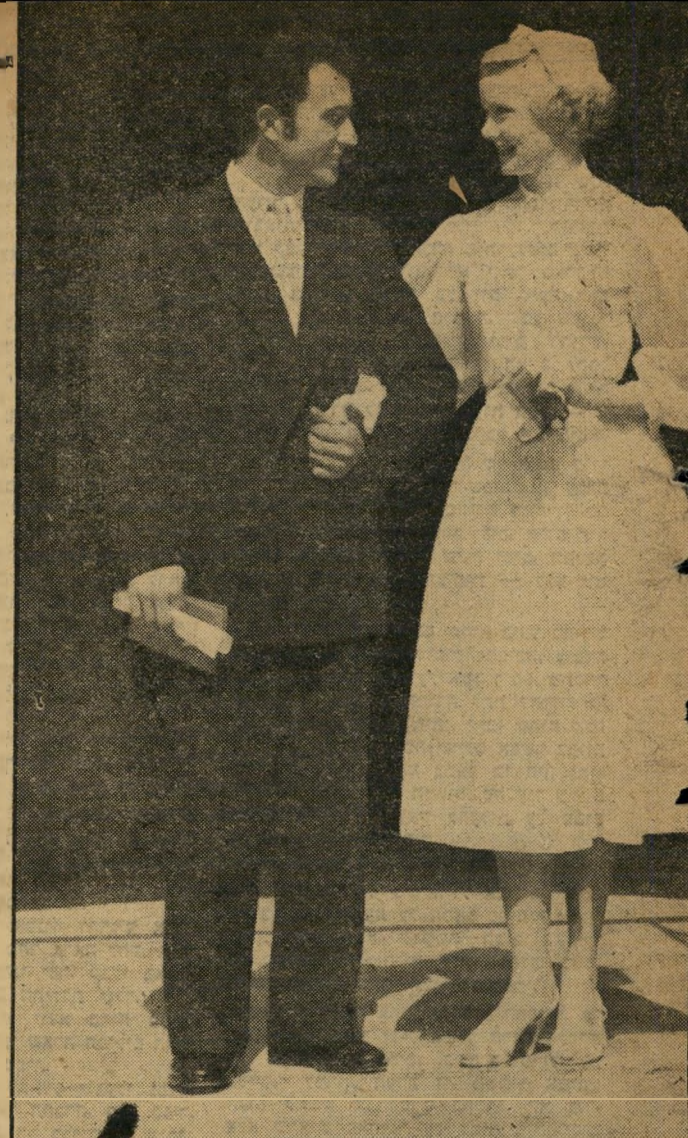
לפני שמונה שנים, כשצ'אפלין עזב את ארצות-הברית בפעם האחרונה, הוא התי-גורר במלון טאבני בלונדון. הוא הזמין את כל ידידיו, ביקר במקומות שבהם גדל, תוך כדי-כך סיפר לו אבי שאני מתה להיכנס לטרטום. "יש רק דרך אחת", ענה לו צ'אפלין, "שהיא תתחיל את הכל בעצמה."

יכך עשיתי — ועושה. כבריטניה או ב- אמריקה לא היתה כל אפשרות לשחקן צעיר להגיע למשחה. בלונדון היו עשרות אלפי שחקנים, כולם מחפשים עבודה. ואילו כאן מצאתי את הדרך פתוחה לפני. כתבתי סיפור על ילד שאינו מעוניין במבוגרים. הוא חי, בודד, בלי מבוגרים, רק בעולם של חיות.

הסרטתי כבר כמה חלקים של התסריט והפסקתי. כי לפני שבועיים גנבו ממני את התסריט. חבל מאד. לא מפני שגנבו ממני חפץ, אלא שאיבדתי אמצעי לחיות ולהתבטא. וככה חשוב בעיני אמצעי זה!

כי את היתר איבדתי. חייהמשפחה שלי הרוסים. לא יכולתי לשאת יותר את היחסים ששררו ביני לבין עמי. ביקשתי את עמי לשים קץ למצב אומלל זה. הוא הגיש בקשה לגט, והו סוף עגום — אבל מוטב סוף עגום מאשר חיים עגומים ללא סוף.

כל מבוקשי כיום הוא שישאיר לי בני, גידוי, הוא כיום בן ארבע והוא כל עולמי. שון יסע עוד מעט לבריטניה, לגמור את לימודיו. גיודי הוא כוכב הסרט שאני מסורי-טה. מלבד זאת, הוא ממלא עוד תפקיד ראשי: את התפקיד הראשי בחיי.

המאושר
גילדה דורן ועמיתו סולל, כפי שצולמו מיד אחרי צאתם מטכס הישואין האזרחיים שנערך בקפריסין. מאוהבים ועמיתים לא התנגדו לנסוע לאי השכן לקיים שם טכס נישואין אזרחיים.

וחשתי שרוכתי. לא קיבלתי מחיי-הנשואים מה שהיתה לי הזכות לצפות מהם. האם אתם יכולים להבין את מצבו של זר? כי למרות שהתאהבתי בארץ וקשרתי את גורלי בה — הייתי בכל זאת זרה: בלי הורים, בלי אם או אב וכלי ידידי-נעורים. לאן יכולתי ללכת, למי יכולתי לפנות ול-ספר את צרותי? גם לעצמי לא העזתי להודות בטעות. להורי כתבתי שאני מאושרת. עכשיו אני יודעת שעמיתי אינו אשם בכל זה. הוא פשוט לא יכול אחרת. כזה הוא אופיו.

כנסתי לבריכה. שלושה רבנים שפת הבריכה וקראו משהו ב-תי צריכה לענות להם — אבל עם פעמים הטבילו אותי מתחת אמרו לי לחזור על איזה מש-לתי משהו, וזה הספיק להם. "מזל טוב! מזל טוב!"

גוי יודעת שהם היו טובים מאד וגוי כך מתוך דאגה. אבל אז י מתעוררת בחלום-בלהות. שבוע זה הלכתי לווד הקהילה ושם נ-י שנית. הפעם, כיהודיה כשרה.

★ ★ ★

"נשואי היו טעות!"

כבר ידעתי שכל נשואי הם בכל זאת — עשיתי את המוטל משפחה שלנו היו רחוקים מאד ונשואים הוא היה מופיע מאוחר ללי לומר איפה היה. הייתי בודדה

יחיי סולל. היא נראית כאן בצי-שון בן ה-17, ובנה הקטן מעמיתי, י הכלבים שהיא מחזיקה בביתה.

רובין הוד
מגולם שלא כרגיל, על-ידי שחקנית-אשה, גילדה הצעירה, כפי שהופיעה בתפקיד זה בהצגה שכללה החלוקה על הקרה. ההצגה נערכה בלונדון.